

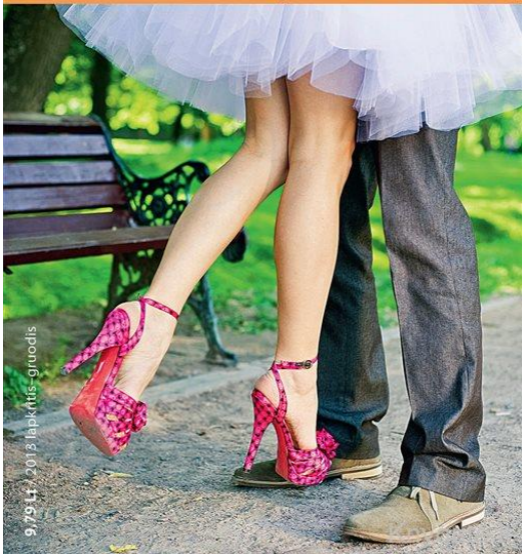
Svajonų
ROMANAI

Karamelė

TRISH WYLIE

Aukštakulnių suvilotas

9,79 Lt / 2013 lapkritis – gruodis

**Trish Wylie
(Triš Vailei)**

AUKŠTAKULNIŲ SUVILIOTAS

Romanas

Versta iš Trish Wylie, New York's Finest Rebel, 2012
© Trish Wylie, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-755-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Pirmas skyrius

Kiekviena mergina žino, kad būna aukštakulnių dienos, bet kai kada tenka avėti ir batelius žema pakulne. Gerai pagalvojus, tai galėtų būti viso gyvenimo metafora. Pasistenkime, kad ši diena būtų aukštakulnių, gerai?

Kerinčiai raudoni ir pavojingai aukšta pakulne – tai seksualiausi bateliai, kokius Danielis Braniganas kada regėjo. Tyliai keikdamasis, kad tiek laiko sugaišo, kol įtvirtino duris, stebėjo už laiptų posūkio dingstančius batelius.

Tikrai norėjo pamatyti juos avinčią moterį.

Beveik mėšlungiškai spaudydamas mygtuką gaudė patį lėčiausią kada nors išrastą liftą. Po trijų prailgusių monotoniškų kelionių nutarė verčiau laiptoti laiptais. Tačiau dabar reikia iš sunkvežimio į penktą aukštą susitempti visą turtą, todėl nėra iš ko rinktis.

Akies kamputyje šmėkstelėjo kažkas raudono.

Lyg taikinio akis.

Pasisukęs ankštoje erdvėje įvertino detales: plonyčiai raišteliai aplink dailias kulšnis, blaudas paryškinantis pėdos linkis – Danielis prisiminė, kad pirmiausia jam reikia pasveikti.

Galėtų ji ir negyventi name, į kurią kraustosi jis. Bet kadangi tie bateliai taip veikia jo libido, rizikuoti verta.

Juk Pavojingajo Denio pravardę ne už dyką gavo...

Drebėdamas liftas netikėtai sustojo ir pagyvenusi moteris su mažučiu šuneliu ant rankų piktai dėbtelėjo į krūvą dėžių prie Denio kojų.

- Leidžiatės žemyn?

- Į viršų, - atžariai atrėžė šis.

Palinkęs į priekį alkūne paspaudė mygtuką.

Tik nepradink, mažute.

Kaip ir visada ką nors persekiojant, užplūdo adrenalinas. Jis užgniaužė dejonę pamatęs trumpučiu sijonėliu seginčią moterį. Išplatėjęs ties glotniomis šlaunimis jis švelniai apgaubė klubų apvalumus ir baigėsi siauru juosmeniu. Denis žvilgtelėjo į dailią ranką, apkabinusią glėbį pakuočių su etiketėmis, paženklintomis nieko nesakančiais vardais, ir šyptelėjo išvydęs, kad ant žiedui skirto piršto niekas nežiba. Aukštu žemiau, mergina stabtelėjo su kažkuo pasikalbėti. Taigi liftui girgždant pro šalį nepavyks pamatyti veido. Jam liko tik šūsnis ilgų tamsių garbanų ir linksmas moteriškas juokas. Grumdamasis su įkyriu narveliu jis padarė tai,

ką turėjo padaryti pakilęs aną kartą, – į tarpą įspraudė dėžę. Liftui nutilus išgirdo ant laiptų žingsnius. Nugara nubėgo bloga nuojauta, Denio žvilgsnis pamažu kilo, kol susidūrė su tamsiomis akimis. Tos prisimerkė ir Denio šypsena išblėso.

– Džorja, – abejingai pasisveikino vyras.

– Danieli, – tokiu pat tonu atsakė ši, tada pakėlė galvą ir paklausė: – Ar tau nešovė mintis, kad šiandien dar kam nors gali prireikti lifto?

– Laiptai – labai sveika širdžiai.

– Tai reiškia – ne.

– Siūlaisi padėti persikraustyti? Kokia kaimyniška.

Jis ištiesė merginai dėžę nelaukdamas, kol ši paprieštaraus.

Skambtelėjo stiklas: dėžė nukrito tarp jų.

– Oi, – sumirksėjo mergina.

Oi. Kurgi ne. Kol Denis buvo užsienyje, jos drabužių spintoje įvyko įdomių pokyčių, tačiau pati liko tokia pat įkyri kaip ir tuos penkerius su puse metų.

– Kur vėliavėlės *Sveikas sugrįžęs namo?* – pasidomėjo jis.

– Gal tai užuomina, kaip džiaugiuosi tave čia

regėdama?

- Jei gyvendamas šiame name tave erzina, kodėl tylėjai, kai pateikiau prašymą gyventojų komitetui?

- O kodėl manai, kad tylėjau?

- O kaip dar suprasti žodžius *pritarta vienbalsiai*? - Vyras gūžtelėjo. - Ką galiu pasakyti? Žmonėms patinka, kai jų name apsigyvena policininkas. Jaučiasi saugesni.

Ji nusiviepė sacharinine šypsena.

- Pagyvenusi moteris, kurią apiburbėjai dviem aukštais žemiau, vadovauja gyventojų komitetui. Nereikės nė savaitės, ir ji ims tavo išskeldinimo.

Danielis giliai įkvėpė. Nesutiko kitos moters, kuri taip nervintų - tarsi nagais rėžtų per lentą.

- Žinai, kokia didžiausia tavo bėda, mažute?

- Nevadink manęs mažute.

- Neįvertini, koks puikus galiu būti, kai noriu.

Nepraėjus nė dviem dienoms dama su pudeliu jau keps man sausainius.

- Su bišonu.

- Ką?

- Šuniukas. Jis bišonų veislės.

- Ar jis turi vardą?

- Geršvinas. - Ji išpūtė akis susivokusi, ką daro. - Bijau, kad šiandien mano paslaugumo rezervai išseko.

Pasilenkęs Denis pakėlė dėžę, pridėjo prie ausies ir pakratė.

- Tu skolinga pustuzinį taurių.

- Paduok į teismą, - tėškė ji ir apsisuko ant kulno.

Danielis stebėjo koridoriumi tolstančią merginą, akys nejučia nuslydo prie siūbuojančių klubų, bet tada prisiminė, į ką spoksas. Kitados prikretė kvailysčių, bet vėpsoti į Džorją Doson - naujas paikumo lygmuo. Net jei tai būtų paskutinė moteris visoje Niujorko valstijoje, Denis verčiau duotų skaistybės įžadus, nei susidėtų su tokia. Jis netgi turi priežasčių sąrašą.

Atsainiai nubraukusi nuo peties spindinčius plaukus, ji pasirausė rankinėje ir sustojusi prie buto durų atsisuko.

- Turbūt neketini pasirodyti per sekmadienio pietus, juk dar nebūsi išsipakavęs. Tavo motina apsidžiaugtų.

Šešta priežastis iš sąrašo: Šeimos *kišimasis*.

Denis pažvelgė merginai į akis.

- O tu ten būsi?

- Tikrai nepraleisčiau.

- Perduok linkėjimų.

- Nori pasakyti, kad neini dėl to, kad ten dalyvauju aš?

- Nesipūsk. - Jis paėmė dėžę į vieną ranką, kišenėje susirado raktus. - Jei mano gyvenimas suktųsi apie tave, nesikraustyčiau į butą priešais taviškį, bet kaip puikiai žinai, - vyras palinko ir tęsė tyliau, - išsikraustysi pirmiau negu aš.

- Nesi ilgiau kaip pusę metų užsibuvęs vienoje vietoje, - kategoriškai pareiškė mergina. - Ir tai tik todėl, kad armija siuntė.

- Laivynas, - tučtuojau pataisė Denis. - O jūreiviai, kaip visi žino, nesitraukia.

- Gyvenu čia ilgiau nei ketverius metus. Neketinu kraustytis.

- Tada manau, kad dažnai matysimės.

Jei nuoširdžiai, jis ir be to puikiai apsieitų.

Nors jai neišsitaras, bet Džorja - pagrindinė priežastis, dėl kurios svarstė, ar eiti gyventi į šį butą. Ji šnipė, viską atraportuos kitiems Braniganams per savaitinius pokalbius prie kepsnio ir sūrio torto nuo Jaunėlio. Danielio nuomone, norėdama žinoti, kaip jam sekasi,

šeima gali tiesiog paklausti. Kai teiraujasi, jis jau aštuonerius metus atsako vienodai. Šį tą prideda, kad šeimynykščiai pamestų pėdsaką.

Viskas gerai, dėkui. Aišku, labai smagu būti namie. Ne, visai nebūtų sunku sugrįžti į dalinį. Taip, jeigu pašauks, jis turbūt ir vėl eis.

Daugiau jiems nieko nereikia žinoti.

- Žinai, kokia tavo bėda, Danieli? - Ji erzina-
mai palenkė galvą - tą puikiai moka. - Manai,
kad jei esi čia, aš šnipinėsiu, o tiesa ta, kad
man visai nerūpi, kur esi, ką veiki ir su kuo.

- Tikrai?

- Aha. - Mergina linktelėjo. - Aš ne iš tų, ku-
rios vien nuo tavo šypsenos ima vapėti. Ti-
kiuosi, tavo savimeilė tai iškęs.

- Atsargiai, Džo, galiu pamanyti, kad meti iš-
šūkį.

Vėl pliūptelėjo linksmas juokas kaip pirma
laiptinėje, ir Danielis susimąstė, kodėl to kva-
tojimo iš karto neatpažino. Gal dėl to, kad bū-
dama su juo Džorja mažai tesijuokė. Atrodyda-
vo, kad jau nusikvatos, bet jis ką nors leptelė-
davo ir sugadindavo nuotaiką. Jam tai puikiai
sekėsi nė nesistengiant.

- Nė nenumaniau, kad turi humoro jausmą, -
užgauliai nusistebėjo Džorja ir Denis vėl susi-

erzino.

Bet įkąsti nespėjo: mergina pravėrė buto duris ir žengė per slenkstį. Atsiduso, nužvelgė kaimyną nuo galvos iki kojų ir atgal, skambiai nusikvatojo ir užtrenkė duris.

Danielis papurtė galvą. *Po velnių, ji varo iš proto.*

Velnias, jis mane varo iš proto.

Atsirėmusi į duris Džo giliai įkvėpė ir susiraukė, kad širdis plaka smarkiau nei įprastai. Jei jau lipti laiptais su aukštakulniais taip sunku, gal verta pamąstyti apie sporto salę.

Kaltas ir susierzinimas, kad nesugeba pasikalbėti su Danieliu nesusikivirčijusi.

Juk ne vien ginčijasi. Juodu pažadina vienas kitame visa, kas blogiausia, – švelniai sakant.

Per atvirą svetainę nužingsniavusi į miegamąjį mergina atsispyrė pagundai susimedžioti pūkuotas šliures ir pižamą. Jei jau pirmą vakarą Danielis privers ją apsivilkti ledų valgymo drabužius, kitų trijų mėnesių ji tikrai neišgyvens. Kai po valandos suskambo mobilusis, Džorja pirma perskaitė vardą ekrane ir tik tada atsiliepė.

- Vis dar negaliu patikėti, kad taip padarei.

Olivija šypsodamasi atsakė:

- Kuria dalimi netiki? Kad išsikėliau, įsiūliau tau pamergės suknelę ar kad užsiminiau Danieliui apie butą šalia tavojo?

- Žinai, apie ką kalbu, - sarkastiškai šaipėsi Džo. - Man reikėjo naujo geriausio draugo, į tą butą galėjo atsikraustyti mano svajonių vyras, jei tik nebūtum apie jį užsiminusi ponui Asmenybei.

- Ir nuo kada ieškai idealaus vyro? Vis tiek jis čia neužsibus. Nuoma trumpalaikė, prisimeni?

- Jei pratęs, pasidarysiu lėlytę ir susmeigsiu į ją tuzinus smeigtukų. - Palikusi veidrodį, prieš kurį režisavo asmeninį madų šou pačioms kritiškiausioms akims, mergina pasuko į virtuvę. - Bet žinai, jis mano, kad pirma išsikraustysiu.

Visi, kas kada nors yra gyvenę Manhatane, puikiai supranta, ką toks butas reiškia niujorkiečiui, todėl nebūtina aiškinti, kaip kvaila Danieliui tikėtis, kad ji kur nors pajudės.

Butas, kurį dalijosi su Olivija - ir kartkartėmis tebesidalija su Džese, - tai keli šimtai kvadratinių metrų, kuriuos ji gali vadinti nuosavais.

Džo ne tam taip sunkiai dirbo, kad vėl atsidurtų ten, kur prisiekė nebepateksianti.

- Tai jau matei jį? Ar laiptinėje daug kraujo?

- Dar ne. Bet palauk kelias savaites ir tik vienas iš mudviejų liks gyvas. - Džorja pakėlė tuščią kavos puoduką, koridoriuje smarkiai sudundėjo ir mergina sunkiai atsiduso. - Girdėjai? - Palaikė telefoną ištiestoje rankoje.

- Mano brolis ir klasikinis rokas dera kaip...

- Velnias ir nesibaigiantys kankinimai? - užbaigė Džo.

- Gal ne pats geriausias laikas užsiminti, kad jis sutiko dalyvauti vestuvėse, ar ne?

- Aš su juo neisiu.

- Gali imti Tailerį.

Puikus pasiūlymas. Taileris Braniganas jai patinka. Su juo *linksma*.

- Maniau, kad Danielis tvirtai pasiryžęs nesivilkti beždžionės kostiumo. Kaip įkalbėjai?

- Denį? Visai taip pat kaip prišnekinau dalyvauti dukterėčios gimtadienyje praėjusį mėnesį. Tik šį kartą padėjo Bleikas...

Prakišo lošimą. Džo šyptelėjo pagalvojusi apie Livės sužadėtinį ir brolius Braniganus, pokerio vakarą susimokiusius prieš vieną saviškių. Ji įbėrė kavos į kavinuko sietelį. *Pirmyn, Bleikai*.

- Kaip jis atrodo?

Išgirdusi klausimą Džo sumirksėjo ir atsargiai pasakė:

- Kaip ir visada. O ką?
- Spėju, kad žinių šiandien nežiūrėjai.
- Ne. - Ji įėjo į svetainę ir paspaudė televizoriaus pultelį. - Ką pražiopsojau?
- Luktelėk...

Vietinio kanalo naujienose beveik akimirksniu sumirgėjo reportažas. Nepagarsinusi televizoriaus Džo negirdėjo, kas sakoma, todėl skaitė ekrano apačioje bėgančią eilutę. Rašė apie neįvardytą gelbėtoją, kuris traukdamas iš bėdos žmogų ant Viljamsburgo tilto atsisegė saugos diržus. Jei jis yra tas, apie kurį pagalvojo, Džo pasakytų jiems atsakymą. Kamera bandė priartinti mojuojančią rankomis trupinio dydžio būtybę, įstrigusią tarp tilto lynų kaip tik tą akimirką, kai prie jos prisiartino kitas taškėlis. Jie vos nenukrito, žiopių minia suaikčiojo. Dar keletas taškėlių apsupo juos ir ištempė į saugią vietą.

Iš ekrano aidint plojimams Džo papurtė galvą.

- Turbūt juokauji.
- Suprantu. - Olivija atsiduso. - Mama lipa sienomis....